

Arrest

nr. 169 061 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond bevonden wordt, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 6 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 160 914 van 28 januari 2016 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 28 december 2004 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 3 januari 2005 asiel aan. Op 21 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf

ten aanzien van de verzoekster. Bij arrest nr. 189 163 van 23 december 2008 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 13 december 2005 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 31 augustus 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 12 september 2007 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 27 juli 2009 en op 15 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 31 januari 2011 worden de aanvragen afgewezen. Op 25 februari 2011 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 23 mei 2012 worden ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 88 311 van 27 september 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4.2. Op 23 mei 2012 worden de in punt 1.4. bedoelde aanvragen opnieuw afgewezen.

1.5. Op 30 juni 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 13 juni 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 24 september 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 155 077 van 22 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 11.651 van 3 december 2015 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.8. Op 20 januari 2015 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat de Raad bij arrest nr. 160 913 van 28 januari 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verwerpt, verwerpt hij bij arrest nr. 169 060 van 3 juni 2016 tevens het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.9. Op 26 maart 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 172 302.

1.10. Op 21 mei 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 8 juni 2015 onontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 22 juni 2015 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 juli 2015 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.05.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 8.6.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor N., J. A. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 19.6.2015 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan N., J. A. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN N., J. A. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.11. Op 23 juni 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 176 315.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

(...)

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing evenwel gesteld dat de medische elementen dewelke door verzoekster werden aangehaald niet weerhouden kunnen worden. Daarbij verwijst de bestreden beslissing naar het verslag van de arts-adviseur van 19 juni 2015.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient op grond van hetgeen voorafgaat te worden nagegaan of de motieven in het advies van 19 juni 2015 afdoende en daadkrachtig zijn om te besluiten dat verzoeksters medische problematiek niet zou beantwoorden aan de vereisten van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door de ambtenaar-geneesheer wordt vooreerst de medische situatie van verzoekster beschreven (pagina één van het advies).

Verzoekster merkt op dat haar situatie vierledig is. Het standaard medisch getuigschrift maakt daarom een opdeling tussen de vier aandoeningen waaraan verzoekster onderhevig is:

1. Arteriële hypertensie
2. Diabetes type II
3. Anisocorie en hoofdpijn
4. Post-traumatische stress stoornis

De eerste drie opsommingen hebben een fysieke oorzaak, terwijl punt vier een psychisch probleem omvat.

Door de ambtenaar-geneesheer wordt in algemene termen gesteld dat de medische toestand van verzoekster niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten. De ambtenaar-geneesheer is kennelijk deze mening toegedaan, wat echter niet wegneemt dat deze mening afdoende moet worden onderbouwd.

Het blijkt achter dat de concrete en daadkrachtige motieven om dit oordeel te ondersteunen van de ambtenaar-geneesheer ontbreken.

De gegeven motivering op pagina één en twee van het advies is abstract en toepasbaar op meerdere situaties. De concrete situatie van verzoekster wordt niet besproken.

Inzake de fysieke problemen van verzoekster (punt 1 t.e.m. 3) wordt tweemaal in exact dezelfde bewoordingen gesteld (onderaan pagina één en op pagina twee van het advies):

"Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens niet dat het hier huidige ernstige medische problematiek met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter betreft cfr. er blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, er blijkt in deze context evenmin een huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat er in dit verband een huidig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst."

Inzake de psychische problemen van verzoekster (punt 4) wordt een gelijkaardige, abstracte conclusie getrokken.

Een concrete beoordeling waarbij de situatie van verzoekster wordt onderzocht en geëvalueerd ontbreekt. Er wordt kennelijk enkel geconcludeerd dat de onderscheiden problematieken van verzoekster niet zouden voldoen aan de wettelijke vereisten.

De ambtenaar-geneesheer is kennelijk deze mening toegedaan, wat echter niet wegneemt dat deze mening afdoende moet worden onderbouwd en de motieven draagkrachtig moeten zijn. Dit blijkt niet.

Des geldt des te meer wanneer de ambtenaar-adviseur zelf aangeeft in de conclusie op pagina vier dat er weldegelijk een reëel risico zou bestaan voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster:

“Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze arteriële hypertensie en diabetes type 2 bij de betrokkene, alsook obesitas, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen”.

(eigen accentuering)

Deze motivering kan onmogelijk als afdoende worden beschouwd.

Het begrip “afdoende” impliceert immers dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Een draagkrachtige motivering betekent dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De afdoende formele motivering moet dan ook de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd hierom niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bovendien is het besluit van de ambtenaar-adviseur tegenstrijdig, aangezien in het besluit van de ambtenaar-adviseur op pagina vier van het advies wordt gesteld dat de situatie weldegelijk “kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit”.

4. Op basis van deze vaststellingen moet worden geconcludeerd dat de gegeven motivering door de ambtenaar-geneesheer niet als afdoende kan worden beschouwd om tot het besluit te komen dat de medische problematiek van verzoekster niet kan worden weerhouden. Een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen in het licht van artikel 9ter Vreemdelingenwet moet worden weerhouden.”

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Ondergeschikt, indien moet worden aangenomen dat de gegeven motivering volkomen afdoende is en het eerste middel ongegrond zou zijn, quod non, wijst de verzoekende partij op haar tweede middel.

Eerste onderdeel

2. Artikel 9ter Vreemdelingenwet voorziet dat:

(...)

Door de ambtenaar-geneesheer wordt in casu vastgesteld dat aanvullende medische getuigschriften of verslagen over de situatie van verzoekster nuttig kunnen zijn maar deze niet voorhanden zijn.

Door verzoekster werd samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overgemaakt aangaande haar ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar zij verblijft.

Het tijdstip van de beoordeling van de medische informatie wordt echter volledig bepaald door de verwerende partij.

Niettemin dient de ambtenaar-geneesheer over actuele informatie te beschikken om na te gaan of verzoekster aan een ziekte onderhevig is zoals voorzien in artikel 9ter Vreemdelingenwet. Om dit euvel op te vangen heeft de wetgever in de bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de mogelijkheid voorzien voor de ambtenaar-geneesheer om verzoekster uit te nodigen voor een medisch onderzoek.

De ambtenaar-adviseur heeft dan ook de mogelijkheid om bijkomende en nuttige informatie verzamelen door verzoekster zelf aan een onderzoek te onderwerpen.

Dit geldt in het bijzonder indien de arts-adviseur van oordeel zou zijn dat vanuit medisch oogpunt moet worden besloten dat verzoekster niet onder de toepassingsvoorwaarden valt van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het is echter onduidelijk waarom dit werd nagelaten, terwijl een zorgvuldige overheid nochtans gehouden is een volledige beoordeling te maken van de situatie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissing (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval, terwijl de arts-adviseur de mogelijkheid had dit na te gaan.

De bestreden beslissingen is derhalve onwettig.

Tweede onderdeel

3. Verzoekster merkt op dat haar situatie vierledig is. Het standaard medisch getuigschrift maakt daarom een opdeling tussen de vier aandoeningen waaraan verzoekster onderhevig is:

- 1. Arteriële hypertensie*
- 2. Diabetes type II*
- 3. Anisocorie en hoofdpijn*
- 4. Post-traumatische stress stoornis*

De eerste drie opsommingen hebben een fysieke oorzaak, terwijl punt vier een psychisch probleem omvat.

Er werd een duidelijke behandeling voorgeschreven (medicatie) voor een levenslange duurtijd. Voor de mentale toestand van verzoekster zal tevens nog verder onderzoek nodig zijn alvorens een behandelingsparcours kan worden uitgezet.

Indien deze behandeling correct kan worden voortgezet geldt er een goede prognose. Zonder deze behandeling dreigt verzoekster te kampen met allerhande aandoeningen (zoals nierinsufficiëntie) beschreven onder punt D van het standaard medisch getuigschrift.

4. Door de ambtenaar-adviseur wordt aangehaald dat de medicamenteuze behandeling beschikbaar zou zijn in Kameroen.

Men verwijst hiervoor echter naar informatie dewelke niet publiekelijk toegankelijk is. Echter, een appreciatiebevoegdheid, zoals deze waarover de ambtenaar-geneesheer krachtens artikel 9ter, § 1, vijfde lid Vreemdelingenwet beschikt, moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Het komt aan het bestuur toe om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS. 30 juni 2011, nr. 214.282).

Bijgevolg is het aan de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de informatiebronnen waarop de arts-adviseur zich steunt en op grond waarvan hij de aanvraag ongegrond verklaarde.

Zo dient de afwezigheid van de dienstdoende stukken in het administratief dossier te worden gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund (cf. RvS 29 januari 2014, nr. 226.252).

Aangezien de verwerende partij dit nalaat, dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden weerhouden.

Derde onderdeel

5. Door de arts-adviseur wordt gesteld in het advies dat de medische behandeling en de opvolging in Kameroen beschikbaar zouden zijn voor verzoekster.

Er kan echter geen abstractie worden gemaakt van de concrete situatie van verzoekster.

Kwalitatieve gezondheidszorgen zijn slechts beschikbaar in Kameroen voor degene wie de financiële middelen hiervoor hebben. Verzoekster behoort hier niet toe.

Dit geldt des te meer nu verzoekster geen beroep kan doen op een sociaal netwerk. Haar enige familie waarmee zij nog contact heeft is haar zus, met wie zij ondertussen drie jaar samenwoont in een appartement te Anderlecht. Dit betekent dat verzoekster (in België sinds 2004) zeer waarschijnlijk zal terecht komen in armoede, zonder huisvesting en zonder enige andere (financiële) ondersteuning.

Deze concrete elementen werden aangehaald door de verzoekende partij in haar aanvraag van 21 mei 2015, maar hierop wordt door de verwerende partij niet gerepliceerd noch werden deze elementen kennelijk overwogen.

Men stelt in het advies op pagina vier slechts dat er geen bewijs zou voorliggen dat verzoekster algemeen arbeidsongeschikt zou zijn en dat zij nog familie zou hebben in haar land van herkomst. Men verwijst hiervoor naar het administratief dossier.

Op basis van de beschikbare gegevens in het administratief dossier moet echter de volledige situatie van verzoekster worden beoordeeld, zoals inderdaad kan worden opgemaakt uit het administratief dossier.

Zij verblijft al sinds 2004 in België, keerde niet terug naar Kameroen en heeft enkel nog contact met haar zus met wie ze al drie jaar samenwoont in hun appartement te Anderlecht.

Dat verzoekster zomaar kan terugkeren en toegang heeft (financieel) tot de voor haar noodzakelijke medicatie is dan ook geenszins zeker en moet overwogen worden door de verwerende partij.

Dit geldt in het bijzonder omdat de ambtenaar-adviseur zelf aangeeft dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medicatie en zorgen in Kameroen onontbeerlijk is om te besluiten dat de een medische problematiek voor verzoekster geen reëel risico zou inhouden voor haar leven of fysieke integriteit:

“Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze arteriële hypertensie en diabetes type 2 bij de betrokkene, alsook obesitas, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen”.

Verzoekster zou er dus voor moeten zorgen dat zij onmiddellijk over de nodige medicatie en medische zorgen kan beschikken in Kameroen, wat evenmin wordt overwogen door de verwerende partij.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De overheid is immers verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans). Het bestuur moet daarbij rekening houden met alle recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval. De bestreden is, gelet op bovenstaande uiteenzetting, derhalve onwettig.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De twee middelen zullen samen worden behandeld, gelet de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen en in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoekster werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de thans bestreden beslissing.

Er wordt met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op een duidelijke en uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de door verzoekster ingediende aanvraag ongegrond is, dit zowel voor de arteriële hypertensie en diabetes type 2 als voor de anisocorie en hoofdpijn en de posttraumatische stressstoornis.

Verzoekster toont geen schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Door middel van de thans bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard, hierbij steunend op het advies d.d. 19 juni 2015 van de ambtenaar-geneesheer.

Artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Met betrekking tot de arteriële hypertensie en diabetes type 2 wordt in het advies d.d. 19 juni 2015 als volgt geconcludeerd:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze arteriële hypertensie en diabetes type 2 bij de betrokkene, alsook obesitas, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kameroen.”

Een eenvoudige lezing van het advies toont aan dat de ambtenaar-geneesheer tot dit besluit kwam, nadat hij op uitvoerige wijze de voorgelegde medische stukken heeft geanalyseerd en de belangrijke medische elementen ter zake heeft vastgesteld. Uit het advies blijkt tevens dat die elementen de basis vormen van het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft ook de bronnen vermeld waarop het advies steunt.

Met betrekking tot anisocorie en hoofdpijn wordt in het advies d.d. 19 juni 2015 het volgende gesteld: "Verder is in het medisch getuigschrift van 12/05/2015 ook melding gemaakt van een oppuntstelling omwille anisocorie en hoofdpijn bij de betrokkene; dr. Van H. (...) vermeldde hierbij dat er nog geen diagnose was.

We beschikken niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen met betrekking tot de bevindingen bij de uitgevoerde diagnostische oppuntstelling en/of met betrekking tot een huidige lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) oftalmologie en/of neurologie, resultaten van uitgevoerde aanvullende diagnostische onderzoeken).

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens niet dat het hier huidige ernstige medische problematiek met een huidig risico in de zin van artikel 9ter betreft cfr. er blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, er blijkt in deze context evenmin een huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat er in dit verband een huidig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst."

Met betrekking tot de posttraumatische stress-stoornis wordt in het advies d.d. 19 juni 2015 het volgende gesteld:

"Bijkomend is in het medisch getuigschrift van 12/05/2015 ook melding gemaakt van een posttraumatische stress-stoornis bij de betrokkene.

Uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt geen huidige lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband en we beschikken ook niet over aanvullende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen aangaande een uitgevoerde psychiatrische evaluatie, ter staving en verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande een eventuele lopende noodzakelijke psychiatrische behandeling/opvolging in dit verband (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) psychiatrie).

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens niet dat het hier huidige ernstige medische problematiek met huidig risico in de zin van het artikel 9ter betreft cfr. de huidige aanwezigheid van een ernstige psychiatrische aandoening bij de betrokkene wordt niet bevestigd door overtuigende medisch-specialistische (psychiatrische) onderzoeken en verslagen; er blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, er blijkt in deze context evenmin een huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat er in dit verband een huidig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst."

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster geenszins ernstig kan voorhouden dat de motivering in het advies omtrent de drie fysieke problemen van verzoekster, met name de arteriële hypertensie, de diabetes type 2 en de anisocorie en hoofdpijn, "in exact dezelfde bewoordingen" zou zijn opgesteld.

Een eenvoudige lezing van het advies d.d. 19 juni 2015 toont tevens aan dat het betoog van verzoekster als zou de motivering inzake die drie fysieke problemen abstract en toepasbaar zijn op meerdere situaties, faalt. Uit het advies blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer de concrete medische situatie van verzoekster zoals die blijkt uit de voorgelegde medische stukken, heeft besproken en beoordeeld.

Voor zoveel verzoekster met haar betoog kritiek zou uiten op het feit dat een deel van de motieven uit het advies van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de anosocorie en de posttraumatische stress-stoornis gelijkaardig is, dient niet alleen te worden opgemerkt dat zij uitgaat van een selectieve lezing van het advies, doch ook dat zij met dergelijk betoog nalaat aan te tonen dat de determinerende overwegingen die het betrokken paragraaf voorafgaan voor beide aandoeningen kennelijk foutief zouden zijn. Die determinerende vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden geenszins betwist door verzoekster.

In tegenstelling tot wat verzoekster wenst te laten uitschijnen, bevat het besluit van de ambtenaar-geneesheer omtrent de arteriële hypertensie en diabetes type 2 geen tegenstrijdigheid: “Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze arteriële hypertensie en diabetes type 2 bij de betrokkene, alsook obesitas, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen.” (eigen onderlijning)

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoekster ingediende medische attesten een advies opstellen (RvV, 17 december 2012, nr. 93.696; RvV, 21 december 2012, nr. 94.338; RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585). Zij gaat met haar betoog ter zake voorbij aan het feit dat artikel 9ter, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan de vreemdeling toekomt om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst. Niets, belette verzoekster die wordt bijgestaan door een raadsman om haar aanvraag, indien zij dit nuttig achtte, te actualiseren en nieuwe medische stukken voor te leggen.

Verzoekster gaat met haar betoog omtrent de omstandigheid dat de gegevens afkomstig uit de MedCOI-databank niet publiekelijk toegankelijk zouden zijn kennelijk voorbij aan het feit dat er zich in het administratief dossier een kopie bevindt van de ter zake dienstige informatie en dat niets verzoekster belet om, indien zij dit wenst, door middel van de wettelijke voorziene procedure een verzoek tot inzage op te stellen, desgevallend gepaard gaande van een verzoek tot het bekomen van een afschrift.

Inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate medische behandeling in Kameroen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot ongestaafde beweringen als zou zij geen beroep kunnen doen op een sociaal netwerk, dat haar zus die in België het enige familielid is waarmee zij contact heeft en dat zij zeer waarschijnlijk in armoede terecht zal komen zonder huisvesting en (financiële) ondersteuning. Zij laat evenwel na haar beweringen te staven. Met dit ongestaafd betoog doet zij evenwel geen afbreuk aan de overwegingen opgenomen in het advies d.d. 19 januari 2015 die betrekking hebben op de financiële toegankelijkheid van de adequate medische behandeling, noch toont zij aan dat die overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Verzoekster gaat met haar betoog dat zij er voor moet zorgen dat zij onmiddellijk over de nodige medicatie en zorgen kan beschikken in Kameroen voorbij aan het feit dat niets haar belet om haar terugkeer naar het land van herkomst op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en aldus voor haar terugkeer naar het land van herkomst in het bezit te stellen van de medicatie noodzakelijk om de periode tussen haar vertrek in België en de afspraak met de behandelende geneesheer in het land van herkomst te overbruggen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Verzoekster toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel en het tweede middel zijn niet ernstig.”

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" of dat de verzoekster "lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 19 juni 2015. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de verzoekster lijdt aan arteriële hypertensie, diabetes type 2, obesitas, anisocorie, hoofdpijn en een posttraumatisch stressstoornis. Met betrekking tot de anisocorie en de hoofdpijn stelt de arts-adviseur vast dat uit het voorgelegde medisch getuigschrift geen diagnose blijkt, zodat deze medische problematiek, zonder aanvullende medische attesten met betrekking tot de oppuntstelling van de diagnose en/of de actuele behandelingen, niet kan worden weerhouden als een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de posttraumatisch stressstoornis, stelt de arts-adviseur vast dat uit de voorgelegde stukken geen noodzakelijke behandeling blijkt en dat het verder ook ontbreekt aan aanvullende attesten aangaande een uitgevoerde psychiatrische evaluatie aangaande de graad van ernst en/of noodzakelijk lopende behandelingen zodat ook deze problematiek niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de hypertensie, de diabetes type 2 en de obesitas wordt in het genoemde medisch advies omstandig toegelicht dat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden hiervoor beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in het eerste middel betoogt dat de motivering van de arts-adviseur te abstract is en dat geenszins haar concrete situatie wordt besproken. Uit de lezing van het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015 blijkt dat deze wel degelijk de concrete situatie van de verzoekster onderzocht en besproken heeft. Zo verwijst de arts-adviseur onder meer naar de door de verzoeker voorgelegde verslagen, naar de verschillende specifieke aandoeningen waaraan hij lijdt en naar de concrete behandelingen.

Verder betoogt de verzoekster dat er in het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015 een tegenstrijdigheid zit, daar erin enerzijds wordt gemotiveerd dat "er (...) niet (blijkt) dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene (...) is", en anderzijds dat vanuit medisch standpunt kan worden besloten "dat deze arteriële hypertensie en diabetes type 2 bij de betrokkene, alsook obesitas, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen". Er dient in dit verband op te worden gewezen dat het eerste citaat uit het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015 betrekking heeft op de anisocorie en de hoofdpijn van de verzoekster en dat het tweede citaat uit het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015 betrekking heeft op de arteriële hypertensie, de diabetes type 2 en de obesitas van de verzoekster, zodat van enige tegenspraak in het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015 dan ook geen sprake is, minstens toont de verzoekster dit niet aan.

Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste en het tweede middel vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen betoogt de verzoekster in het eerste onderdeel van het tweede middel dat de arts-adviseur heeft nagelaten haar uit te nodigen voor een medisch onderzoek met het oog op het bekomen van de meest actuele informatie over haar medische problematiek. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om de verzoekster aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekster toont zulks echter niet aan. Zij beperkt zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door haar aangeleverde medische attesten zonder haar daarbij fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek. Tevens wordt erop gewezen dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet het de vreemdeling toekomt om samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft over te maken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

In het tweede onderdeel van het tweede middel laat de verzoekster gelden dat waar de arts-adviseur in zijn advies van 19 juni 2015 stelt dat de medicamenteuze behandeling beschikbaar zou zijn in Kameroen, hij zich hiervoor steunt op stukken die zich niet in het administratief dossier bevinden. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat, wat betreft de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling in Kameroen, alle stukken waarnaar de arts-adviseur in zijn advies van 19 juni 2015 verwijst daarin aanwezig zijn. Dit middelonderdeel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

In een derde onderdeel van het tweede middel voert de verzoekster ten slotte aan dat de medicamenteuze behandeling in haar land van herkomst voor haar niet toegankelijk is, daar zij geen financiële middelen heeft en tevens geen sociaal netwerk heeft in haar land van herkomst. Zij laat gelden dat het enige familielid waarmee ze nog contact heeft, haar zus is die in België verblijft. Deze elementen werden volgens haar door de arts-adviseur niet in rekening gebracht. Zij laat evenwel na de vaststelling in het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015 dat zij “geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid (heeft) voor(gelegd)” en dat er “bovendien (...) geen elementen in het dossier (zijn) die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong” *in concreto* te weerleggen. Door louter te stellen dat zij geen financiële middelen en geen sociaal netwerk heeft in haar land van herkomst, zonder aannemelijk te maken dat zij niet in staat zou zijn om in haar land van herkomst de financiële middelen te verwerven die haar in staat stellen om de voor haar vereiste medische behandeling te betalen, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Waar de verzoekster in het derde onderdeel van het tweede middel nog aanstipt dat zij in het land van herkomst onmiddellijk over de nodige medicatie dient te beschikken, kan er met de verwerende partij op worden gewezen dat zij niet aantoonbaar wat haar belet om haar vertrek op een zorgvuldige wijze voor te bereiden zodat zij over de nodige medicatie beschikt om de periode tot haar volgende consultatie in het land van herkomst te overbruggen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN